

Не зарадъ тебе! Затъми деньтъ,
Огрѣй нощта! Заченала те ѣ тя —
И нека се на своето зачате
Възрадува. Сепни я, пробуди я; —
А съсъ нощта и моята самотность —
Самотността на този що твори —
Че близу е урѣчениятъ часъ,
Отъ слово дѣло ново да въстане!
Нощта е по-грижовна отъ деня;
Ще го роди тя и ще го вскърми —
Да бжде то за майка си достойно!»

Загаснаха и сетнитѣ свѣщи
Низъ тъмний градъ; по улицитѣ глухи,
Сегизъ-тогизъ, залутани отсѣнки
Се мѣркаха и, мудо, надалечъ
Заглѣхваха самотни стѣпки — дома
Прибираха се вече и послѣдни
Скиталци нощни. Съ своя звѣзденъ плащъ
Нощта замѣтна морната земя,
Облѣхна я съсъ кроткия си дѣхъ
И свойтѣ чудни приказки зашепна.
✓ И рѣзко тая ~~нощна тишина~~
✓ Отебване ~~словата на мѣдрца:~~

«Да бжде скотъ — да вѣди скотове —
Било е, е свѣтовенъ идеалъ,
За оногова който, зарадъ присмѣхъ,
Се е човѣкъ нарѣкълъ. Легионъ
Сж тѣ на брой — и ти ли си отъ тѣхъ?...

Възгласъ и то ⁷⁰ —
открива се рѣзко само отъ
на отсѣнкитѣ рѣзавъ на Вегуветъ
к отсѣнкитѣ на инферно отсѣнкитѣ